

Radiojumalanpalvelus 23.2.2014 Imatrankosken kirkossa

Arto Marttinen

Evankeliumi Joh. 4: 31–38

Opetuslapset sanoivat Jeesukselle: "Rabbi, tule syömään." Mutta hän sanoi heille: "Minulla on ruokaa, josta te ette tiedä." Opetuslapset kummastelivat keskenään: "Onko joku tuonut hänelle syötävää?" Mutta Jeesus jatkoi: "Minun ruokani on se, että täytän lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen. Te sanotte: 'Neljä kuuta kylvöstä korjuuseen.' Minä sanon: Katsokaa tuonne! Vainio on jo vaalennut, vilja on kypsä korjattavaksi. Sadonkorjaaja saa palkkansa jo nyt, hän kokoaa satoa iankaikkiseen elämään, ja kylväjä saa iloita yhdessä korjaajan kanssa. Tässä pitää paikkansa sanonta: 'Toinen kylvää, toinen korjaa.' Minä olen lähettänyt teidät korjaamaan satoa, josta ette ole nähneet vaivaa. Toiset ovat tehneet työn, mutta te pääsette korjaamaan heidän vaivannäkönsä hedelmät."

Minulla on usein tiistaisin puuropäivä. Tulen seurakuntakeskukseen syömään aamupuuron. Se on hyvää, ravitsevaa ruokaa. Puuron kanssa otan teetä ja ehkä sämpylän. Se ei ole salaista ruokaa. Siitä on ilmoitettu eri tahoilla.

Minä tarvitsen ruokaa. Jos en saa ruokaa, minua alkaa väsyttää, tulen heikoksi. Ehkä alan ärtyillä. Jos olisin pieni lapsi, taitaisin kiukutella. Olisin aikamoinen ärrimörri ihan vain siitä syystä, että minun on nälkä.

Ihminen tarvitsee monenlaista ruokaa. Aina ei voi syödä yhtä ja samaa ruokaa. Aina ei voi syödä puuroa, vaikka se hyvää onkin. Välillä on pureskeltava porkkanaa tai omenaa. Joskus lautasella on vihreitä salaatin lehtiä. Yhtenä päivänä lautasella voi olla vaikka kalakeittoa. Nam, nam.

Jeesukselle tuli kerran nälkä ja jano. Hän oli kävellyt pitkän matkan, joten häntä alkoi väsyttää. Oli kuuma päivä. Hän ei päässyt mihinkään suojaan kuumalta auringonpaisteelta, joten hänelle tuli hiki. Hänen suutaan kuivasi. Hän halusi juotavaa. Siksi hän tuli kaivon luo. Se ei ollut mikään yksityinen pihakaivo. Se oli koko kylän yhteinen kaivo, josta jokaiseen kylän taloon käytiin hakemassa vettä. Yleensä veden noutajat olivat naisia. He tulivat aamulla varhain, kun vielä oli viileää. Kun Jeesus saapui kaivolle, oli päivän kuumin hetki. Vain yksi nainen, erilainen nainen, tuli kaivolle hakemaan vettä. Hän tuli sellaiseen aikaan, jolloin hänen ei pitänyt nähdä ketään toista ihmistä. Hän halusi olla yksin. Hän ei kaivannut toisten ihmisten seuraa.

Tämän naisen elämä oli mullinmallin. Hän ei ollut onnellinen ihminen. Hän pelkäsi muita ihmisiä. Hän arasteli saapua kaivolle, kun hän näki, että siellä oli tuntematon mies. Mutta hänen piti saada vettä. Siksi hän saapui kaivolle. Siksi hän vastaili niihin kysymyksiin, joita Jeesus hänelle esitti. Samalla hän uskaltautui itsekin esittämään Jeesukselle kysymyksiä. Vähän kerrassaan hän sai paljastaa Jeesukselle koko oman elämänsä. Jeesus sai tietää, miksi naisen elämä oli mullinmallin. Jeesus ymmärsi, miksi nainen ei halunnut kohdata muita ihmisiä. Ja kun keskustelu päättyi, nainen lähti omasta halustaan tapaamaan muita ihmisiä. Hän, joka kartteli muita ihmisiä, halusi nyt kertoa elämänsä suuresta löydöstä kaikille niille, joita hän oli aiemmin pelännyt ja kartellut. Naiselle tuli sellainen olo kuin hän olisi syönyt juhla-aterian. Niin tärkeää hänelle oli se, että hän sai puhua Jeesuksen kanssa. Mutta puhumisen rinnalla kulki myös vaikeneminen. Mielessäni soivat virren sanat:

Maat metsät hiljenneinä ja meret tyyntyneinä kiittävät Jumalaa. On laannut voima tuulten.
Vaikene puhe huulten, vain sydän puhua nyt saa.

Ateria on sellainen tapahtuma, että kaikki, jotka siihen osallistuvat, saavat syötävää. Jeesus ei ole sellainen kuin muut ihmiset. Hänellä on kaikkia muita ihmisiä läheisempi suhde Taivaan Isään. Hän on Jumalan ainoa Poika. Jumalan rakas Poika. Siitä huolimatta myös hän tunsu saaneensa ruokaa. Jeesus ja nainen eivät syöneet kaurapuuroa eivätkä kalakeittoa. He pelkästään keskustelivat. Mutta se keskustelu oli kuin parasta herkkuruokaa heille molemmille. Nainen söi kaikkia niitä sanoja, jotka Jeesus hänelle lausui. Ne olivat hänelle ruokaa, jotka tekivät hänet kuin uudeksi. Ne tekivät arasta rohkean, ne tekivät ihmisten karttelijasta sellaisen, joka haluaa kohdata muita ihmisiä. Hän oli kuin kuollut, joka alkoi taas elää. Hän koki saaneensa uuden alun elämälleen.

Jeesuksella on ruokaa, josta me emme tiedä. Se ruoka on salaista ruokaa, kätkeytyä ruokaa. Se on salaista ruokaa siitä huolimatta, että siitä kerrotaan joka viikko kirkollisissa ilmoituksissa. Kun kuulemme Raamatun lukemista tai luemme itse Raamattua, olemme astuneet ateriapöytään. Jeesus antaa meille ruokaa, josta me emme tiedä. Tai kun tulemme jumalanpalveluksessa ehtoollispöytään. Silloin saamme palan valkoista ehtoollisleipää ja punaista ehtoollisviiniä. Sellaiset asiat me näemme, mutta ehtoollinen on enemmän. Se on paljon isompi ateria kuin mitä silmät näkevät ja suu maistaa. Se on salainen ateria, jossa minulle ja sinulle annetaan enemmän kuin osaamme ymmärtää. Siinä Jeesus antaa meille ruokaa, josta me emme tiedä.

Jeesus ei ole sellainen kuin muut ihmiset. Hänellä on kaikkia muita ihmisiä läheisempi suhde Taivaan Isään. Hän on Jumalan rakas Poika. Siitä syystä hän voi antaa meille ruokaa, jota emme ennestään tunne. Salaista ruokaa ei löydy silloin, kun kaikkialla ympärillä on kiirettä ja meteliä. Nainen taisi olla aika viisas, kun hän meni kaivolle sellaiseen aikaan, jolloin siellä ei liikkunut kukaan muu. Joskus on hyvä olla aivan yksinään. Sydän pumputtaa rinnassa, hengitys kulkee ulos ja sisään. Hengityksen virtaaminen pitää omaa pientä ääntään. Kaikki ympärillä pitää omaa hiljaista ääntään.

Maat metsät hiljenninä ja meret tyyntyneinä kiittävät Jumalaa. On laannut voima tuulten.
Vaikene puhe huulten, vain sydän puhua nyt saa.

Jeesuksella on ruokaa, josta me emme tiedä. Nainen sai elämänsä järjestykseen, kun Jeesus tuli hänen luokseen tarvitsevana, janoisena: Anna minun juoda. Kuinka Jumalan Poika tarvitsee mitään? Kuinka hän, jolla on jo kaikki, tarvitsisi minulta tai sinulta yhtään mitään? Mutta kyllä hän tarvitsee, sillä hänellä on ruokaa, josta me emme tiedä. Sitä ruokaa hän antaa salaisella tavalla, missä ja milloin itse haluaa. Se on salaista ruokaa ja kuitenkin tuntuu kuin maistaisin siinä nämä sanat: Sinä olet Jumalalle hyvin rakas. Sinä olet hänen äärettömän rakas lapsensa.

Jumalan rakkaina lapsina nouskaamme tunnustamaan yhteinen kristillinen uskomme: